

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 22 augustus 2017 met nummer RvVb/A/1617/1145
in de zaak met rolnummer 1516/RvVb/0235/A

Verzoekende partij	mevrouw Yvonne DECLERCQ vertegenwoordigd door advocaat Frank VAN VLAENDEREN met woonplaatskeuze op het kantoor te 9000 Gent, Krijgslaan 47
Verwerende partij	de deputatie van de provincieraad van OOST-VLAANDEREN vertegenwoordigd door mevrouw Kaat VAN KEYMEULEN

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 22 december 2015 de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 12 november 2015.

De verwerende partij heeft het administratief beroep van de verzoekende partij tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Gent van 16 juli 2015 niet ingewilligd.

De verwerende partij heeft aan de verzoekende partij een vergunning tot het wijzigen van een verkavelingsvergunning geweigerd voor een perceel gelegen te 9000 Gent, De Pintelaan 84, met als kadastrale omschrijving afdeling 8, sectie H, nummer 186/R3.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij dient een antwoordnota en het administratief dossier in. De verzoekende partij dient een wederantwoordnota in. De verwerende partij dient geen laatste nota in.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 4 juli 2017.

Advocaat Frank VAN VLAENDEREN voert het woord voor de verzoekende partij. Mevrouw Kaat VAN KEYMEULEN voert het woord voor de verwerende partij.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

1.

De verzoekende partij voert een aantal handelingen uit in afwijking van de verkavelingsvoorschriften. Het gaat om het verven van de gevels in grijze kleur, het inrichten van de voortuin met kiezels en beplanting zonder parkeermogelijkheid, het voorzien van steenkorven met een hoogte van 1 meter in de voortuin en 2 meter in zij- en achtertuin en een verhoging van het hek naar 1,60 meter.

Op 23 oktober 2014 wordt in graad van administratief beroep een stedenbouwkundige vergunning verleend in afwijking op de verkavelingsvoorschriften. De aanvraag omvat de voortuin met kiezels en beplanting, herstellen en schilderen van de gevels, een gesloten poort en de afsluiting met schanskorven. De vergunning wordt verleend met uitsluiting van de grindverharding in de voortuinstrook en de afsluitingen in gevulde schanskorven.

2.

De verzoekende partij dient op 13 maart 2015 bij het college van burgemeester en schepenen van de stad Gent een aanvraag in voor de “wijziging van de verkavelingsvergunning” met betrekking tot een perceel gelegen te 9000 Gent, De Pintelaan 84.

Het perceel ligt volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan ‘Gentse en Kanaalzone’, vastgesteld met koninklijk besluit van 14 september 1977 in woongebied.

Het perceel ligt binnen de omschrijving van een vergunde niet-vervallen verkaveling ‘nr 1964 GE 005/00’ van 23 november 1964.

De stedenbouwkundige voorschriften van de verkaveling zijn gebaseerd op deze van het toenmalig geldende bijzonder plan van aanleg ‘Uilkensstraat’.

De aanvraag beoogt een aantal wijzigingen aan de voorschriften in functie van reeds uitgevoerde werken die hiervan afwijken. Het betreft in het bijzonder de volgende aanpassingen:

- Mogelijkheid tot het verven van de gevels in grijze kleur;
- Het inrichten van de voortuin met kiezels en beplanting;
- Het kunnen voorzien van steenkorven met een hoogte van 1 meter in de voortuin en 2 meter in de zij- en achtertuin (i.p.v. levende hagen met een hoogte van maximum 1,50 m);
- Een verhoging van het hek naar 1,60 meter (i.p.v. 1,40 meter).

Tijdens het openbaar onderzoek, georganiseerd van 20 april 2015 tot en met 19 mei 2015, worden zeven bezwaarschriften ingediend.

Het college van burgemeester en schepenen weigert op 16 juli 2015 een vergunning tot het wijzigen van een verkavelingsvergunning aan de verzoekende partij.

Tegen deze beslissing tekent de verzoekende partij op 14 augustus 2015 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 30 september 2015 om dit beroep niet in te willigen en de vergunning tot het wijzigen van een verkavelingsvergunning te weigeren.

Na de hoorzitting van 13 oktober 2015 verklaart de verwerende partij het beroep op 12 november 2015 ongegrond en weigert een vergunning tot het wijzigen van een verkavelingsvergunning. De verwerende partij beslist:

“... ”

2.5 De goede ruimtelijke ordening

Een verkaveling is een instrument van een ruimtelijk ordeningsbeleid, waarin zowel de wensen van de verkavelaar als de inzichten van de overheid betreffende een goede ruimtelijke ordening zoveel mogelijk worden gesynchroniseerd.

De wetgeving op de ruimtelijke ordening en de stedenbouw draagt de bevoegde overheid op dat elke aanvraag dient beoordeeld in functie van een verantwoorde stedenbouwkundige uitbouw van het gebied.

Volgens de rechtspraak van de Raad van State kan de administratieve overheid vrij oordelen over de wijzigingen die kunnen worden aangebracht in de voorschriften van een verkavelingsvergunning met betrekking tot de gebouwen, zolang die niet zijn opgericht, doch heeft zij niet evenveel beoordelingsvrijheid wanneer die gebouwen tot stand zijn gebracht op onregelmatige wijze: in die omstandigheden kan de wijziging slechts uitzonderlijk zijn en dient zij verantwoord te worden door gewichtige redenen, waarbij moet worden aannemelijk gemaakt waarom de voorschriften niet langer deugdelijk zijn, en waarom het met schending daarvan voltrokken feit beter met de goede plaatselijke aanleg overeenkomt (Raad van State, arrest Planckaert, nr. 17.740, van 29 juni 1976).

Op 23 oktober 2014 werd reeds een stedenbouwkundige vergunning verleend voor de regularisatie van de plaatsing van het gesloten hek en de werken aan de betrokken gevels, hiervoor dient geen verkavelingswijziging meer bekomen te worden.

Omtrent het verharden van de voortuinstrook in grind en het plaatsen van schanskorven op de perceelsgrenzen (1 m hoog in voortuinstrook, 2 m hoog in zij- en achtertuin) heeft de deputatie in haar besluit van 23 oktober 2014 niet enkel het standpunt ingenomen dat in toepassing van artikel 4.4.1, § 1 VCRO geen afwijking op de voorschriften van de verkaveling kon toegestaan worden, maar ook dat de betrokken handelingen strijdig zijn met de goede plaatselijke ordening. Er zijn thans geen nieuwe inzichten die deze beoordeling wijzigen, laat staan een motivering op te bouwen waaruit zou blijken dat deze handelingen ‘beter met de goede plaatselijke aanleg overeenkomen’ dan de huidig geldende stedenbouwkundige voorschriften.

Het betreft hier een verkaveling met een 90-tal loten. Het toestaan dat de ganse voortuinstrook (hier 13 m breed en 6 m diep) mag verhard worden en dat de zijperceelsgrenzen met schanskorven mogen afgesloten worden (totale lengte schanskerven hier \pm 23 m langs linkerzijperceelsgrens en \pm 14 m langs rechterzijperceelsgrens) zou een zeer negatief precedent vormen binnen deze verkaveling.

Voortuinen vormen een wezenlijk deel van het straatbeeld en vervullen een verfraaiende functie met de omgeving. De De Pintelaan wordt gekenmerkt als een groene, open straat waardoor het maximale behoud van groene voortuinstroken van wezenlijk belang is voor het behoud van het typisch groene karakter van deze omgeving. Het volledig verharden van de voortuin en deels afsluiten met schanskorven doet afbreuk aan dit groene karakter van de voortuinstroken. Het aanbrengen van strikt noodzakelijke toegangen is toegelaten, het overige deel van de voortuinstrook moet als groenzone worden aangelegd.

De 2 m hoge schanskorven in de zij- en achtertuin hebben het uitzicht van volwaardige scheidsmuren, dergelijke soort afsluiting is ruimtelijk en visueel niet inpasbaar in een groene residentiële verkaveling.

2.6 Conclusie

*Uit wat voorafgaat dient besloten dat het beroep niet voor inwilliging vatbaar is.
Vergunning tot wijziging van de verkavelingsvergunning dient te worden geweigerd.
...*

Dit is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

V. ONDERZOEK VAN DE MIDDELEN

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

In haar eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 4.3.1 VCRO, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Motiveringswet), en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheids-, rechtszekerheids-, vertrouwens-, gelijkheids-, redelijkheids- en algemeen motiveringsbeginsel.

De verzoekende partij voert aan dat de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel schendt door in de bestreden beslissing voor wat betreft de beoordeling van de bezwaren geuit tijdens het openbaar onderzoek louter naar de beoordeling door het college van burgemeester en schepenen in eerste aanleg te verwijzen. In deze beslissing stelt het college “de aanleiding tot parkeren in de voortuin is een terechte bekommernis”. Volgens de verzoekende partij schendt de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel aangezien de verzoekende partij in het kader van het administratief beroep uitdrukkelijk heeft aangegeven dat de voortuin onmogelijk als parkeerplaats kan worden gebruikt aangezien de ondergrond niet verhard is en er tevens een drempel in de weg staat. De verwerende partij ging echter volledig voorbij aan deze opmerking en heeft niet onderzocht of er daadwerkelijk op de voortuin van de verzoekende partij kan worden geparkeerd.

De verzoekende partij meent verder dat de verwerende partij het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel schendt waar zij overweegt dat de aangevraagde wijziging een “zeer negatief precedent [zou] vormen binnen deze verkaveling”, aangezien de verzoekende partij reeds kan wijzen op meerdere voorbeelden in de omgeving waarin de voortuin verhard en/of omgevormd is tot parkeerruimte. De verzoekende partij stelt dat zij er rechtmatig op mocht vertrouwen dat de wijzigingen die zij aan haar voortuin heeft aangebracht zouden worden geregulariseerd.

Zij ziet tevens een schending van het gelijkheidsbeginsel doordat voor de voorbeelden in de omgeving wel wijzigingen aan de verkavelingsvergunning werden toegestaan terwijl dit voor de verzoekende partij niet het geval is.

Zij stelt dat de bestreden beslissing onredelijk en willekeurig is daar het ondenkbaar is dat een redelijk oordelende overheid in dezelfde omstandigheden dezelfde beslissing zou hebben genomen. De voortuin van de verzoekende partij doet op zich geen afbreuk aan het landelijk

karakter van de verkaveling, te meer omdat het onmogelijk als parkeerplaats kan worden gebruikt.

Door louter te verwijzen naar de eerdere beslissing van de verwerende partij van 23 oktober 2014 schendt de verwerende partij het algemeen motiveringsbeginsel en de formele motiveringsplicht, aldus de verzoekende partij. Noch in de bestreden beslissing, noch in het eerdere besluit wordt aangegeven waarom de voortuin van de verzoekende partij in strijd zou zijn met de goede plaatselijke ordening. Volgens de verzoekende partij wordt haar voortuin, in tegenstelling tot vele andere loten in de verkaveling, wel degelijk beplant. In ieder geval worden de door de verzoekende partij aangehaalde voorbeelden niet besproken in de bestreden beslissing.

De verzoekende partij meent tot slot dat artikel 4.3.1 VCRO geschonden wordt doordat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de in de omgeving bestaande toestand.

2.

De verwerende partij antwoordt dat zij als orgaan van actief bestuur niet verplicht is alle door de verzoekende partij aangehaalde feitelijk en juridische argumenten te beantwoorden. Het volstaat dat de motivering draagkrachtig is, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Het doorslaggevende weigeringsmotief betreft, volgens de verwerende partij, het niet overeenstemmen van de aanvraag met de goede ruimtelijke ordening.

Uit de overwegingen van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij van oordeel is dat de goede ruimtelijke ordening geschaad wordt omdat de verhardingen in de voortuin afbreuk doen aan het groene karakter van de voortuinstraken. Dit is het draagkrachtig motief van de weigeringsbeslissing. Het al dan niet kunnen parkeren is daaraan ondergeschikt.

Door te stellen dat haar met kiezelsteen verharde voortuin geen afbreuk doet aan het groene karakter van de voortuinstraken, toont de verzoekende partij in geen geval aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk heeft beslist.

Dat de verwerende partij de precedentswaarde aanhaalt in verband met het verharden van groene tuigen schendt allerm minst het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel noch het gelijkheidsbeginsel. Het is niet omdat andere eigenaars in de verkaveling wederrechtelijk hun voortuin hebben verhard dat de aanvraag op die grond moet geregulariseerd worden. De verwerende partij heeft in elk geval nog geen dergelijke vergunning verleend.

3.

De verzoekende partij verwijst naar haar eerdere uiteenzetting in verband met het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht waaruit blijkt dat het weigeringsmotief van de verwerende partij niet draagkrachtig is.

De verzoekende partij werpt verder op dat het bestuur geen rekening heeft gehouden met de in de omgeving werkelijk bestaande toestand doordat de voortuinstraken in de verkaveling reeds lange tijd geen groen karakter meer vertonen, terwijl het groene karakter net het doorslaggevende motief is in de bestreden beslissing.

Beoordeling door de Raad

1.

Uit artikel 4.3.1, §1, eerste lid, 1°, b VCRO volgt dat een vergunning geweigerd moet worden als de aanvraag onverenigbaar is met een goede ruimtelijke ordening. Dit zelfstandig motief

verantwoordt de weigering van een vergunning, ongeacht of de aanvraag verenigbaar is met de stedenbouwkundige voorschriften, bedoeld in artikel 4.3.1, § 1, eerste lid, 1°, a) VCRO. De verenigbaarheid van de aanvraag met de goede ruimtelijke ordening wordt in overeenstemming met de in artikel 4.3.1, §2, eerste lid VCRO bepaalde beginselen beoordeeld.

Waar het de toets van een aanvraag aan de vereisten van de goede ruimtelijke ordening betreft, beschikt het vergunningverlenend bestuursorgaan over een discretionaire bevoegdheid om de feiten te beoordelen. In de uitoefening van het hem opgedragen wettigheidsstoezicht is de Raad enkel bevoegd om na te gaan of het vergunningverlenend bestuursorgaan de hem wettelijk toegekende appreciatiebevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend, met name of het van de juiste feitelijke gegevens is uitgegaan, of het die correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan in redelijkheid tot zijn besluit is kunnen komen.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen dat elke eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor een of meer bestuursden of voor een ander bestuur, in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat die afdoende moeten zijn. Afdoende wil zeggen dat de motivering draagkrachtig moet zijn, dat wil zeggen dat de motieven moeten volstaan om de beslissing te verantwoorden.

De motiveringsplicht van de verwerende partij impliceert niet dat zij, als vergunningverlenend bestuursorgaan, alle ingediende bezwaren en argumenten die tijdens de administratieve procedure werden uitgebracht, punt per punt moet beantwoorden of weerleggen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert dat een vergunningverlenend bestuursorgaan, zoals de verwerende partij, haar beslissing op een zorgvuldige wijze moet voorbereiden en derhalve dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de verwerende partij onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de bestreden beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen.

2.

De verwerende partij overweegt het volgende:

“ ...

Omtrent het verharden van de voortuinstrook in grind en het plaatsen van schanskorven op de perceelsgrenzen (1 m hoog in voortuinstrook, 2 m hoog in zij- en achtertuin) heeft de deputatie in haar besluit van 23 oktober 2014 niet enkel het standpunt ingenomen dat in toepassing van artikel 4.4.1, § 1 VCRO geen afwijking op de voorschriften van de verkaveling kon toegestaan worden, maar ook dat de betrokken handelingen strijdig zijn met de goede plaatselijke ordening. Er zijn thans geen nieuwe inzichten die deze beoordeling wijzigen, laat staan een motivering op te bouwen waaruit zou blijken dat deze handelingen ‘beter met de goede plaatselijke aanleg overeenkomen’ dan de huidige geldende stedenbouwkundige voorschriften.

Het betreft hier een verkaveling met een 90-tal loten. Het toestaan dat de ganse voortuinstrook (hier 13 m breed en 6 m diep) mag verhard worden en dat de zijperceelsgrenzen met schanskorven mogen afgesloten worden (totale lengte schanskerven hier ± 23 m langs linkerzijperceelsgrens en ± 14 m langs

rechterzijperceelsgrens) zou een zeer negatief precedent vormen binnen deze verkaveling.

Voortuinen vormen een wezenlijk deel van het straatbeeld en vervullen een verfraaiende functie met de omgeving. De De Pintelaan wordt gekenmerkt als een groene, open straat waardoor het maximale behoud van groene voortuinstroken van wezenlijk belang is voor het behoud van het typisch groene karakter van deze omgeving. Het volledig verharderen van de voortuin en deels afsluiten met schanskorven doet afbreuk aan dit groene karakter van de voortuinstroken. Het aanbrengen van strikt noodzakelijke toegangen is toegelaten, het overige deel van de voortuinstrook moet als groenzone worden aangelegd.

De 2 m hoge schanskorven in de zij- en achtertuin hebben het uitzicht van volwaardige scheidsmuren, dergelijke soort afsluiting is ruimtelijk en visueel niet inpasbaar in een groene residentiële verkaveling.

...

3.

3.1.

Uit de geciteerde overwegingen blijkt dat de verwerende partij heeft geoordeeld dat de goede ruimtelijke ordening geschaad wordt omdat de verhardingen in de voortuin afbreuk doen aan het typische groene karakter van deze omgeving.

Anders dan de verzoekende partij voorhoudt, wordt er niet louter verwezen naar het eerdere besluit van de verwerende partij van 23 oktober 2014. De verwerende partij overweegt namelijk uitdrukkelijk dat het toestaan van de verharding van de ganse voortuinstrook en de afsluiting van de zijperceelsgrenzen met schanskorven een zeer negatief precedent zal vormen binnen deze verkaveling. De voortuinen vormen, aldus de bestreden beslissing, een wezenlijk onderdeel van het straatbeeld en vervullen een verfraaiende functie met de omgeving. De verwerende partij voegt daaraan toe dat de De Pintelaan gekenmerkt wordt als een groene, open straat waardoor het maximale behoud van groene voortuinstroken van wezenlijk belang is om het typische groene karakter van de omgeving te vrijwaren.

De verwerende partij toont derhalve in de bestreden beslissing aan de hand van verschillende overwegingen afdoende en concreet aan waarom de verkavelingswijziging in strijd is met de goede ruimtelijke ordening.

3.2.

De verzoekende partij voert aan dat de verwerende partij naar aanleiding van haar argumentatie had moeten onderzoeken of er daadwerkelijk in haar voortuin kan worden geparkeerd.

De verwerende partij is als orgaan van actief bestuur echter niet verplicht punt voor punt te antwoorden op alle ingediende bezwaren en argumenten die tijdens de administratieve procedure werden uitgebracht.

Uit de bestreden beslissing blijkt afdoende waarom de verwerende partij de aanvraag niet verenigbaar acht met een goede ruimtelijke ordening. Het motief dat de verkavelingswijziging afbreuk zou doen aan het groene karakter van de voortuinen is draagkrachtig en volstaat om de weigeringsbeslissing in zijn geheel te verantwoorden. De vraag of er al dan niet geparkeerd kan worden op de voortuin van de verzoekende partij is overbodig aangezien hiermee niet wordt aangetoond dat de verharding van de voortuin geen afbreuk zou doen aan het groene karakter ervan.

3.3.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aantoont of aannemelijk maakt dat de verwerende partij de onverenigbaarheid van de aanvraag met de goede ruimtelijke ordening onjuist of kennelijk onredelijk heeft beoordeeld

4.

De verwerende partij schendt evenmin het rechtszekerheids-, vertrouwens- en gelijkheidsbeginsel daar waar de verzoekende partij aanvoert dat er reeds precedents zijn in de omgeving waarbij de voortuin reeds verhard of omgevormd tot parking werd.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat een recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn zodat de rechtsonderhorige in staat is zijn rechtshandeling op voorhand in te schatten en waarbij die rechtsonderhorige moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur. Het vertrouwensbeginsel is hier eveneens een uitdrukking van nu het betekent dat de rechtszoekende, voortgaand op eerdere houdingen of door een overheid ingenomen standpunten, op een bepaalde uitkomst mocht vertrouwen.

Het gelijkheidsbeginsel kan maar geschonden zijn als in rechte en in feite vergelijkbare situaties ongelijk werden behandeld, zonder dat die ongelijke behandeling op een objectief criterium berust en in redelijkheid verantwoord is; of als in rechte en in feite onvergelijkbare situaties gelijk werden behandeld zonder dat die gelijke behandeling op een objectief criterium berust en in redelijkheid verantwoord is. De toets aan het gelijkheidsbeginsel houdt in dat de vergelijking betrekking heeft op rechtssituaties die het gevolg zijn van het handelen van eenzelfde overheid. Het komt toe aan de verzoekende partij om in het verzoekschrift met concrete en precieze gegevens de schending van het gelijkheidsbeginsel aan te tonen.

De precedents waarnaar de verzoekende partij verwijst betreffen casussen waarin in strijd met de verkavelingsvoorschriften verhardingen zijn aangebracht in de voortuin. De verzoekende partij kan zich echter niet beroepen op de gelijkheid in de onwettigheid. Het gelijkheidsbeginsel kan niet worden ingeroepen om een onwettige vergunning te verkrijgen.

Verder toont de verzoekende partij met deze voorbeelden volstrekt niet aan dat er sprake is van een vertrouwenwekkend gedrag van het vergunningverlenend bestuursorgaan. Het blijkt immers niet dat de verwerende partij deze afwijkende voortuinen stedenbouwkundig aanvaard heeft. De verzoekende partij slaagt er niet in enig optreden van de verwerende partij aan te duiden waaruit blijkt dat er dienaangaande rechtmatige verwachtingen worden gewekt.

5.

Het middel wordt verworpen.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

1.

In haar tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1.1.4 en 4.3.1 VCRO, de artikelen 2 en 3 van de Motiveringswet evenals de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheids-, het redelijkheids-, en het algemeen motiveringsbeginsel.

De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij niet alleen rekening dient te houden met zuiver ruimtelijke motieven, zij moet ook met esthetische, gezondheids-, genots- en

veiligheidsaspecten rekening houden. Nochtans wordt het argument van de verzoekende partij inzake privacy en veiligheid door de verwerende partij in de bestreden beslissing niet in overweging genomen. In de weigeringsbeslissing in eerste aanleg, waarnaar verwezen wordt, wordt enkel gesteld dat “*de elementen inzake veiligheid en onderhoudsvriendelijkheid [...] geen zuiver ruimtelijke motieven [zijn] en vallen buiten deze stedenbouwkundige beoordeling*”. Volgens de verzoekende partij zijn de motieven inzake veiligheid en privacy wel degelijk relevante gegevens die de overheid in haar beoordeling dient te betrekken.

Bovendien moet volgens de verzoekende partij vanwege de evolutie van de maatschappij ten opzichte van die van het jaar 1964 overeenkomstig artikel 1.1.4 VCRO rekening gehouden worden met de behoeften van de huidige generatie.

2.

De verwerende partij verwijst in haar antwoordnota naar haar betoog in verband met het eerste middel, waar het draagkrachtig weigeringsmotief uit de bestreden beslissing wordt toegelicht.

Zij stelt dat wanneer zij een aanvraag voor twee meter hoge schanskorven met breuksteen weigert omwille van de strijdigheid met het groene karakter van de residentiële verkaveling, de vraag of deze schanskorven nuttig kunnen zijn voor de privacy en de veiligheid een overtoollige vraag betreft waarop de verwerende partij als orgaan van actief bestuur niet verplicht is om te antwoorden.

3.

De verzoekende partij herneemt haar betoog uit haar verzoekschrift en benadrukt dat artikel 4.3.1, §2 VCRO uitdrukkelijk de aandachtspunten opsomt waarmee rekening moet worden gehouden bij de beoordeling van de overeenstemming met de goede ruimtelijke ordening. Hieruit blijkt duidelijk dat de elementen gebruiksgenot en veiligheid mede in overweging genomen moeten worden.

Beoordeling door de Raad

1.

In het tweede middel voert de verzoekende partij aan dat de verwerende partij ten onrechte haar besluit niet heeft gemotiveerd ten aanzien van de argumenten van de verzoekende partij inzake privacy en veiligheid.

2.

Uit de bespreking van het eerste middel blijkt echter dat de verzoekende partij het weigeringsmotief inzake de strijdigheid met de goede ruimtelijke ordening (de afbreuk aan het typisch groene, open karakter van de omgeving) niet heeft weerlegd. Het niet weerlegde motief dat de aangevraagde verkavelingswijziging strijdig is met de goede ruimtelijke ordening is een voldoende draagkrachtig motief om de wijziging van de verkavelingsvergunning te weigeren.

Het tweede middel, dat bestaat uit kritiek op het gebrek aan motivering omtrent de elementen veiligheid en privacy, is niet gericht op het weerleggen van de overweging van de verwerende partij dat de aanvraag het open, groene karakter van de omgeving aantast. Met dit middel wordt niet aangetoond dat de verwerende partij de aanvraag op dit punt onjuist dan wel kennelijk onredelijk heeft beoordeeld.

Gelet op het bestaan van het niet weerlegde, draagkrachtige weigeringsmotief kan het tweede middel niet tot de vernietiging van het bestreden besluit leiden.

Het middel wordt verworpen.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De Raad verwierpt de vordering tot vernietiging.
2. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, ten laste van de verzoekende partij

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 22 augustus 2017 door de vijfde kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de vijfde kamer,

Tariq PELS

Pieter Jan VERVOORT